కన్నబిడ్డల నిర్లక్ష్యానికి గురయిన ఆ తల్లికి దొరికిన ఆసరా!

ప్లాస్టిక్ బొమ్మలు

సరోజా సింధూరి కథ

ఆ నిశిరాత్రివేళ... అందరూ ఆదమరచి నిద్రిస్తున్నప్పుడు కసుక్కున గుచ్చుకుందో జ్ఞాపకం గుండెల్లో.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు విప్పింది కౌసల్యమ్మ.

కొండగాలికి అడవిలో చిమ్మ రాజుకునీ..

రాజుకునీ... మంటైనట్టు... గుండెలో నొప్పి అంతకంతకు పెద్దదవుతోంది. రాత్రి చీకట్లో నడుస్తూ చూపానక తట్టుకుని పడబోయినప్పుడు గుండెల్లో గుచ్చుకున్న బల్లె అంచుకూడా ఇంత నొప్పి పెట్టలేదు.

"అమ్మా" బాధగా మూలిగింది. అరవయ్యేళ్ళ కౌసల్యమ్మ ఎప్పుడో కాలచక్రంకింద పడి జ్ఞాపకాలు జ్ఞాపకాలుగా విడిపోయిన అమ్మను తలచుకుని.

ఆ జ్ఞాపకాల శకలాలు ఒక్కచోట పోగుపడి తిరిగి ప్రాణం పోసుకుని పరామర్శిస్తున్నట్టూ పడింది ఓ చల్లని హస్తం ఆమె తలమీద.

"కాసులమ్మా... కలవరిస్తున్నదా? ఒర్ని తల్చుకునీ?"

కౌసల్యమ్మ కళ్ళు విప్పలేదు.

ఈ ఓదార్పు బాగుంది. వెక్కి వెక్కి పడుతున్న పసికందుని అక్కున చేర్చుకున్న అమ్మ లాలిపాటలా వుంది. జ్ఞాపకాల గాయాలమీద దివ్యౌషధం రాస్తున్న దేవత చేతి స్పర్శలా వుంది.

ఇదే... ఈ ఓదార్పే తను కోరుకుంది. ఇది అడవి మంటమీద ఆకాశగంగ కురిసినట్టుంది.

"పడుకో... పడుకో... అందరూ లేస్తరు. మల్లా మేటిరిన్ లేసినాదంటే గొడవవుద్ది" ఓబులవ్వ కౌసల్యమ్మ వెన్ను నిమురు

తూ వుండిపోయింది.

చిన్నప్పుడు అమ్మ గుండెల్లో ముడుచుకు పడుకున్న జ్ఞాపకం చల్లగా మనసును తాకింది.

విశాలమైన గదిలో, అందరూ వుండి ఎవ్వరూ లేని ఒంటరితనంలో... యుఫోమ్ బెడ్‌మీద ముడుచుకుపడుకున్నదాన్లో లేని ఏదో అలౌకిక సుఖాన్ని కౌసల్యమ్మ తన్మయ

త్వంలో అనుభవిస్తోంది ఓబులవ్వ సాన్నిధ్యం

''ఇల్లు విడిచిన తను ఈ వృద్ధుల గృహానికి రావడం నిజంగా తన అదృష్టం!'

'ఓబులవ్వ పక్కనే పడుకుని కౌసల్యమ్మ మీద చెయ్యివేసింది ''బెంగ పెట్టుకోమాక. దిక్కులేనోళ్లకు ఆ పరమాత్ముడే దిక్కు. నా సంగజ్జూడు. వుంటానికి ముగ్గురు కొడుకులుండరు. కోడల్లుండరు... మనుమలూ మనుమరాల్లు వుండరు. ఏంటికి? నాకు బెట్టేటి తిండికి లెక్కరాసుకుంటరు. ఒకటరింట ఇన్ని దినాలంటే అన్నే వుండాల. మనసుప్పుట్టి వుండోరోజు వుంటనన్నెనా... కోడలు జుట్టుపట్టి ఎలపటకీడుత్తది. టయింపెకారం మరో గడప తొక్కాల్సిందే. ఆడా కొలత బతుకే. నా బిడ్డల్కి నాను కొల్చి తిండెట్టలేదే! బతుకు మీన రోతబుట్టి ఇల్లూ ఊరూ ఇడిసిపెట్టినా. ఓ మగానుబావుడు నన్నీడ జేర్పిచ్చిండు. ఈడికొచ్చినంకే... కూసింత మమకారం కలిగింది తోడు...'' [illegible] చెప్పుకుపోతోంది.

[illegible] తిండికి [illegible] లేనిదయింది. కొడుకింట్లో [illegible] తోడుకోపమేగా అలమటించిపో[illegible]

ఏ రాత్రివేళో మెలకువ [illegible] తన చుట్టూ శూన్యం. [illegible] వూపిరందక గిలగిల కొట్టుకుంటున్న భావన. తట్టుకోలేక లేచి వెళ్లి మనుమడి రూమ్‌లోనో, మనుమరాలి రూమ్‌లోనో పడుకుంటుంది. దగ్గరగా జరిగి మీద చెయ్యివేసి గుండెల్లోకి పొదుపుకుంటుంది. అప్పుడు తన చుట్టూ వున్న శూన్యం ఆనందార్ణవమైపోతుంది.

ఎంతసేపు? తెల్లారేదాకే. ఉదయాన్నే కోడలు ''ఇంత వయసొచ్చినా మీకు ఇంగిత జ్ఞానం లేదు. ఇప్పటినుంచీ తోడు పడుకోటం నేర్పండి. రేప్పొద్దున పిరికిపందల్లా తయారవుతారు. అరిస్టోక్రెట్ స్టైల్ తెలిసేడిస్తే కదూ మీకు!''

ఆనందార్ణవం కాస్తా దుఃఖార్ణవమవుతుంది.

కొడుకు చాలా గొప్పింటి పిల్లను ప్రేమించి తమతో మాట మాత్రమైనా చెప్పకుండా పెళ్లాడిన్నాడే తనూ ఆయనా నిర్ణయించుకున్నారు. కొడుకొచ్చి పట్నం రమ్మన్నా వెళ్లకూడదని... పుట్టి సూరునీ... సొంత ఇంటినీ వదలకూడదనీ, కానీ రమ్మని కొడుకు ఏనాడూ పిలవలేదు. అక్కడే సెటిలైనట్టు ఉత్తరం మాత్రం రాశాడు. కాలం హాయిగానే గడిచిపోతోంది కొడుకు అకారణంగా దూరమైన లోటు అప్పుడప్పుడూ ముల్లులా పొడిచినా.

ఆరుబయట తనూ ఆయనా మంచాలేసుకుపడుకుంటే... [illegible] పిల్లలు చుట్టూ [illegible]

ధారలు ధారలుగా [illegible] పైర్లమీంచి వీచే చల్లగాలి... అనగనగా రాజు కథలూ... దయ్యాలమఱ్ఱి కథలూ... భేతాళ మాంత్రికుడి కథలూ... కాకీ పిచ్చుకా... కర్పూరద్వీప రాకుమారీ...

ఓహ్... ఒకటేమిటి... ఎన్నెన్ని కథలో...

వింటూ... వెంటతెచ్చుకున్న తాయిలాలు తిని...

నిద్రకు జోగుతూ పిల్లలు ఒకరు వళ్లో వాలిపోతారు. ఇంకోరు భుజానికి తల ఆన్చుతారు. మరొకళ్లు కాళ్లకి అడ్డంగా... తను కొడుకు దగ్గరుంటే తన మనసంతా మనుమరాళ్లూ కూడా ఇలాగే...

ఆ వూహే అద్భుతం... శరీరం పులకరిస్తుంది.

నిద్రకు జోగుతున్న పిల్లల్ని వాళ్ల తల్లులొచ్చి భుజాన్నేసుకు వెళ్లగానే ఆయనంటాడు "అందరెళ్లిపోతే బోసిగా వుందికదూ! మళ్లీ కందామా?"

సిగ్గు ముంచుకొస్తుంది.

"ఏమిటా సిగ్గు పాతికేళ్ల పడుచులా?"

"సిగ్గుకు వయసేమిటండీ?"

"అయితే దీనిక్కూడా వయసు లేదోయ్" ఆయన దగ్గరగా జరుగుతాడు.

చందమామ బుగ్గన వేలేసుకుంటుంది.

ఎప్పటికో నిద్ర. ఎప్పుడు నిద్రపోయినా నాలుగ్గంటలకు ఠంచనుగా మెలకువొస్తుంది. తల చిక్కు తీసుకుని స్నానం చేసి, కుంకుమ దిద్దుకుని దేవుడికి దండం పెట్టుకుంది. గుమ్మంలోకొచ్చేసరికి గోరింటాకు చెట్టుకింద అలవాటుగా వచ్చే పాలపిట్ట తారట్లాడుతూ కన్పిస్తుంది. దానిక్కాసిని బియ్యం వేసి ఆయన్ని నిద్రలేపడానికి వెళుతుంది.

తన్ను చూడగానే తెరుచుకుని వున్న కళ్లు చటుక్కున మూసేసి నిద్ర నటిస్తాడు. తను చక్కిలిగిలి పెడుతుంది. పకపక నవ్వుతూ లేస్తాడు. లేత సూర్యకాంతిలో ధగధగలాడే ఆ నవ్వుల్ని ఎన్నేళ్లో క్రమం తప్పకుండా చూసింది తను.

ఓరోజు తప్ప.

దొంగనిద్రనుండి ... మరీ ఉడికిస్తున్నారే అని కోప్పడింది. మళ్లీ మళ్లీ చక్కిలిగింతలు పెట్టింది. అయినా కళ్లు తెరవలేదు. పకపక నవ్వలేదు.

జ్యోతిష్యం

జ్యోతిష్యం తెలియకపోయిని, తెలిసినట్లు పోజు పెడతారు. వేర్పుతో అబద్ధాలు చెప్పి ఎందరిని నమ్మించినా, చివరికి వారికి శృంగభంగం కాక తప్పదు! అదే జరిగింది ఆస్ట్రేలియాలో వుంటున్న జాన్‌వాష్ విషయంలో. పెద్ద వరదలొచ్చి అడిలైడ్ నగరాన్ని ముంచెత్తుతుందని అతను ప్రచారం చేసి, తాను వార్‌విక్స్ పట్టణానికి పరుగెత్తాడు. వరదనుంచి తప్పించుకోవడానికి. అయితే ఒక నెలరోజుల తరువాత నిజంగానే వరద వచ్చింది. అయితే అది వచ్చి పడింది వార్‌విక్స్‌లో! పాపం, వాష్ ఆ వరదలో వాష్ అయ్యాడు!

— కొడిమెల శ్రీరామమూర్తి

ఆరోజునుండే... తనూ నవ్వడం మానే సింది.

ఎన్నడూ రాని కొడుకు వచ్చాడు. తలకొరివి పెట్టాలికదా! కోడలు రాలేదు. కర్మకాండ అయ్యాక ఇల్లు అమ్మేస్తానన్నాడు. బావురుమంటున్న మనుమరాలూ... ఇచ్ఛిత ంగా ఆయన్నవ్వులు ఆ పెదాలమీంచి వినబడతాయనుకుంది. అందుకే ఒప్పుకుం ది. ఇల్లు అమ్మకం అయిపోయింది. తనిక్కడ కొచ్చాకగానీ తెలియలేదు. ఆయన్నవ్వులు ఆ ఇంట్లోనే వుండిపోయాయని తెలిసేసరికి ఆలస్యమైంది. ఆ నవ్వులు తారాడే గోడలకు వాళ్లెవరో వెల్లవేసేశారు.

కాలం గడుస్తోంది. నవ్వుల్ని మింగేసి కన్నీళ్లయినా రావడంలేదు. బాధకీ... సంతో షానికీ అతీతమైన ఈ స్థితి భయానకంగా వుంది. దానికన్నా మరణం మేలు.

కానీ... మరణంకూడా అందర్నీ వరించ దు. అందుకే తనిక్కడ చేర్చబడింది. చావబోతున్న తన్ను ఆపి ఆ ఎవరో తన్నిక్కడ చేర్చకుంటే ఈ ఓబులవ్వ గుండెల్లోని ఆర్తి తనకు అనుభవమయ్యేదేనా ?

రక్తబంధమొక్కటే ప్రేమనివ్వదు. అం దరి రక్తంలోనూ ప్రేమ వుండదు. ఎవరి ధమనుల్లో మమకారం ప్రవహిస్తుంటుందో. .. ఎవరి సిరల్లో ఆర్ద్రత ఉరకలేస్తుంటుందో వాళ్లే నిజమైన ఆప్తులు.

ఓబులవ్వ రక్తంలో ప్రేముంది. అందుకే ఆమె గుండెల్లో తనకు స్వాంతన దొరుకుతో ంది.

కౌసల్యమ్మ ఓబులవ్వకు మరింత దగ్గర గా జరిగి యుగాల బట్టి నిద్ర కరువైన దాన్లా ఆబగా నిద్రపోయింది. ఆదమరిచి నిద్రపో యింది.

◇ ◆ ◇

కంచంలో అన్నంవంక క్షణంపాటు రెప్ప వేయకుండా చూసింది కౌసల్యమ్మ.

సాంబారు... ఓ తాలింపు... గ్లాసుడు మజ్జిగ.

చాలా సాధారణమైన భోజనం. అయినా నోట్లో నీళ్లూరుతున్నాయ్. కడుపులో ఆకలి దంచేస్తోంది.

అక్కడ నీడలు తేలే పొడవాటి డైనింగ్ టేబుల్‌మీద వరుసగా పేర్చుంటయ్ సు మారు పది రకాల డెలిషియస్ డిషెస్... హాట్‌పేక్స్‌లో పొగలు చిమ్ముతూ... హైలీ రిచ్ ఫుడ్. సామాన్యులు వాటి పేర్లుకూడా ఊహించలేరు.

అయినా ఆమె నోట్లో నీళ్లూరవ్. కళ్లలోంచి మాత్రం జలజల రాలతాయ్.

"ఎందుకనీ తనకక్కడ తినాలన్పించదు ?"

"తిను కౌసల్యమ్మా. ఆలోచనలెన్నున్నా ఆకలాగదుగదా!"

ఓ వృద్ధురాలు అంది కౌసల్యమ్మ వీపుమీ ద చెయ్యివేసి ఆ స్పర్శకు అసంకల్పితంగా కదిలింది కౌసల్యమ్మ చెయ్యి. ఇష్టంగా కలిపి నోట్లో పెట్టుకుంది.

ఇందుకే... ఇక్కడ తినబుద్దేస్తుంది. తను తినకుంటే 'తిను' అని చెప్పేవాళ్లున్నా రిక్కడ. అక్కడ తినమని ఎవరూ చెప్పరు. విశాలమైన టేబుల్‌కి ఒక చివర ఒంటరిగా తను...

కొడుకు క్లినిక్కెళతాడు. కోడలు క్లబ్‌కి వెళుతుంది. మనుమడు కాన్వెంట్ కెళతాడు ... మనుమరాలు కాలేజీకెళుతుంది.

ఎవ్వరైనా తన్నెవరూ పలకరించరు. ఎవరి హడావిడిలో వాళ్ళు. ఎవరి పనుల్లో వాళ్ళు బిజీ...

చుట్టూ సముద్రపు నీళ్ళలా ఆహార పదార్థాలు... మధ్యలో దాహంతో తను...

ఇది చిన్న వెలమైనా... తియ్యటి నీళ్ళు ... ఆర్చుకుపోయే నాలుకను ఆర్తిగా తడుపుతున్నయ్.

బాగుంది... ఇక్కడే (బతుకుంది.

''కౌసల్యమ్మా... ఓ కౌసల్యమ్మా... నిన్ను మే(టన్ పిలుస్తున్నారు''

చెయ్యి కడుక్కుని లేచి వెళ్లింది. వెళ్లాక తలెత్తి చూసింది. కొడుకు... కోడలూ...

ఒక్క క్షణం తొ(టుపడింది.

''ఈవిడే'' చెప్పాడు అభిరామ్ మే(టన్‌తో.

''లక్షణమైన కొడుకునుంచుకుని అనాధ నని చెప్పారేంటమ్మా?''

కౌసల్యమ్మ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా కొడుకు వెంట నడిచింది.

◇ ◆ ◇

''ఫలానా డాక్టర్ తల్లి ఇంట్లోంచి వెళ్లిపోయి హోమ్‌లో చేరిందంటే నా (ప్రిస్టేజ్ ఏం కావాలి? సొసైటీలో నేను తలెత్తుకు....''

''హాయ్ (గాండ్‌మా! వెన్ డిడ్ యు కమ్?'' వింకీ (పశ్నించాడేగాని సమాధానం కోసం ఎదురుచూడకుండా వెళ్లిపోయాడు.

''నేను తలెత్తుకు తిరగాలా అక్కర్లేదా? అలేఖ్య... మహిళామండలి అధ్యక్షురాలు... తోటి మెంబర్స్‌లో ఆమె స్టేటస్ ఏం కావాలనుకున్నావ్?''

''హాలో (గానీ... వచ్చేశావా? నైస్ టు సీయూ'' రీనూ అన్నది.

''రీనూ! నీ గదికెళ్లు'' అలేఖ్య విసుగ్గా

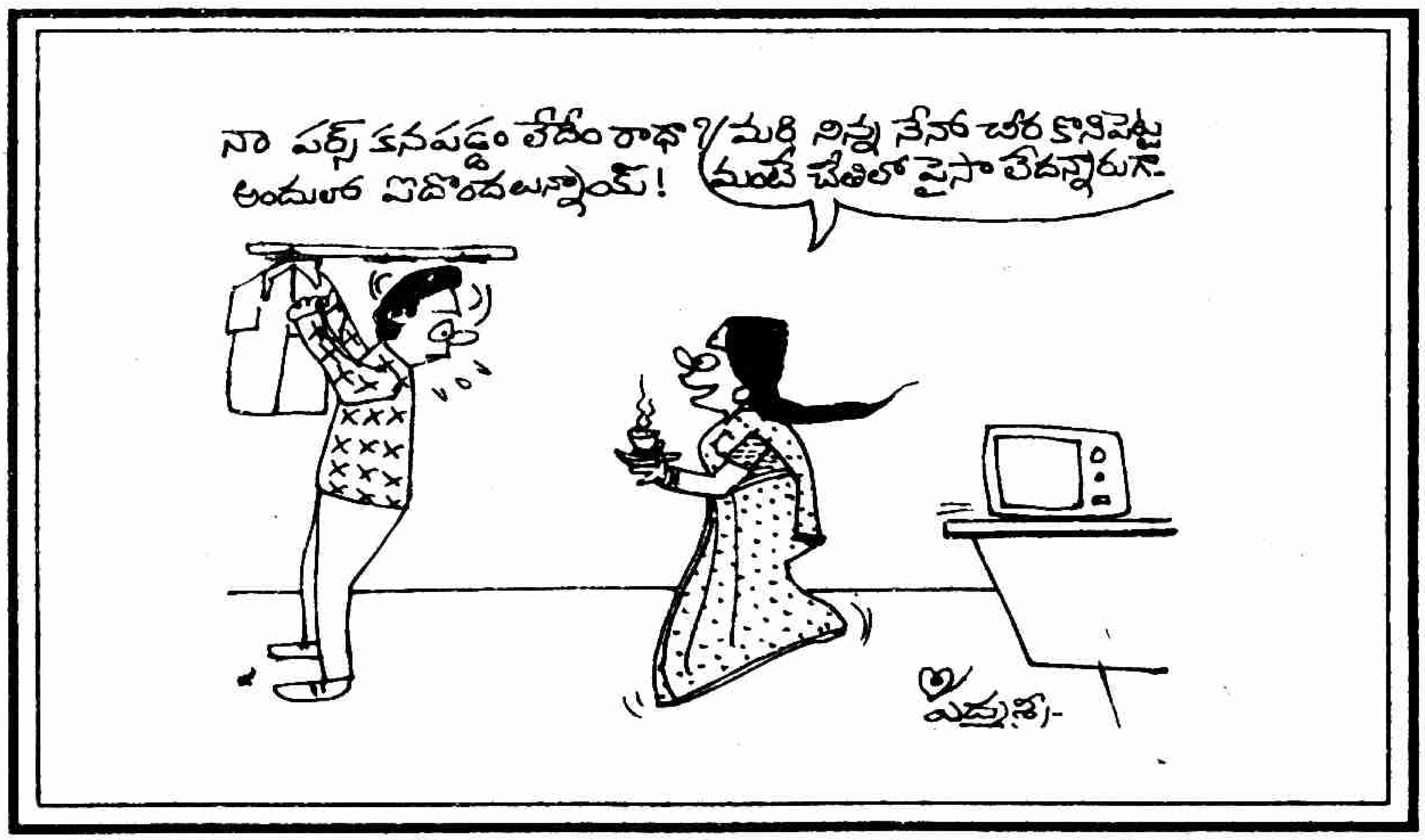

చూపింది.

రీనూ వెళ్లిపోగానే అంది "ఈవిడకి చెప్పినా... గోడకి చెప్పినా ఒక్కలాగే వుంటుంది. పెట్టుకు తినమని కిచెన్ ఆమెకే వదిలేశానే. పల్లె మనిషి అన్నంలో గంజి పోసుకుతినే అలవాటు. మన డిషెస్ తినే [illegible] ముద్ద. కంట్రీ ఉమెన్. ఏకాంట్ మైండ్ హెర్. నువ్వే దార్లోకి తెచ్చుకో. కన్నదిగా. తప్పదు మరి నీకు"

కౌసల్యమ్మ అక్కడ్నుంచి లేచి ఆ ఇంట్లో తనకు కేటాయించబడిన గదివైపు నడిచింది. నడుస్తుంటే కాలికేదో తగిలింది. ఏమిటాని చూపింది. ఓ ప్లాస్టిక్ బొమ్మ. వంగి చేతిలోకి తీసుకుంది.

◇ ◆ ◇

"జో... అచ్యుతానంద... జో జో... ముకుందా! లాలి పరమానంద రామగోవిందా!!! జో... జో...

ఏమిటే చిచ్చుకొట్టినా నిద్రపోవు బుజ్జిమున్నా. చిన్ని బొజ్జకు ఆకలేస్తోందా? ఉండు పాలబువ్వ తెచ్చి గోరుముద్దలు పెడతాను!

కౌసల్యమ్మ లేచివెళ్లి మంచంకింద వున్న ట్రంకుపెట్టెను బయటకు లాగింది. మూత తెరిచి చీరల అడుగున దాచిన ఓ వెండిగిన్నె పైకి తీసింది.

"నువ్వు పుట్టినప్పుడు కొన్నాడే మీ తాత దాన్ని. వాడు నీ బారసాలకు మమ్మల్ని పిలవనే లేదు. అప్పట్నుంచీ దాచుంచా నీకోసం ఇది"

ఆమె కిచెన్‌లోకెళ్లి ఆ గిన్నెలో కొంచెం అన్నం వేసి పాలు పోసింది.

"చందమామ రావే... జాబిల్లి రావే... పాలబువ్వతేవే... మా పాపాయికీవే... అరెరే. .. వూ సెయ్యకే... తినమ్మ... చూడు... ఆ చందమామ లో చెట్టుకింద నాలా ఓ అవ్వ కూర్చుంది చూడు. ఏకులొడకడం మానేసి నిన్నుచూసి నవ్వుతోంది. ఆ చెట్టుకిందకు పోదామా? ఎంచక్కా అక్కడున్న కుందేలుతో నువ్ ఆడుకోవచ్చు. ఇంకొంచెం తిన్నా అమ్మలూ..."

కౌసల్యమ్మ కిచెన్‌లో పాలన్నం కలుపుతువ్వప్పుడు ఏర్పడిన అనుమానం ఇప్పుడు బలపడింది కుక్ నాయర్‌కి.

"పెద్దమ్మగారు ... ప్లాస్టిక్ బొమ్మతో పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నారయ్యా" వగరుస్తూ చెప్పాడు.

◇ ◆ ◇

"డాక్టర్! నేను మీతో కాస్త ప్రత్యేకంగా మాట్లాడాలి"

ఆ వూర్లో పేరుమోసిన ఓ మెంటల్ హాస్పిటల్లో... కన్సల్టింగ్ రూమ్‌లో డాక్టర్‌కెదురుగా కూర్చుంది కౌసల్యమ్మ. ఆమెకు ఎడంవైపు కూర్చుని వున్నారు అభిరామ్ అలేఖ్యలు.

"డాక్టర్ సాలోచనగా చూశాడు అభిరామ్‌వైపు. అభిరామ్ లేచి అలేఖ్యను బయటకు పిల్చుకెళ్లాడు.

"చెప్పమ్మా" కుతూహలంగా అడిగాడు డాక్టర్ ఆమెను జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తూ.

కౌసల్యమ్మ ఓసారి తన ఒళ్లోని ప్లాస్టిక్ బొమ్మకేసి దీర్ఘంగా చూసి మొదలెట్టింది. "డాక్టర్‌గారూ! మీరందరూ అనుకుంటున్నట్టు నాకు పిచ్చిపట్టలేదు. నా గుండెల్లో వల్లమాలిన ప్రేముంది. అది పంచుకుందు

కు నాకో మనిషి కావాలి. లేదంటే నా గుండె పగిలిపోతుంది. ఆ ఇంట్లో అన్నీ ప్లాస్టిక్ బొమ్మలే. ఈ బొమ్మ తప్ప మిగతావన్నీ బిజీగా వుంటాయి. ఈ బొమ్మొక్కటే నన్నంటిపెట్టుకుని వుంటుంది. మంచి బొమ్మ. నలుగుపెట్టి తలంటుపోస్తానంటే బుద్ధిగా వింటుంది. గుండెలమీద నిద్రపోతుంది. వళ్లో ఆడుకుంటుంది. మిగతా బొమ్మలు నా దగ్గరకు రావు. నా మాట వినవు. పాతకాలం దాన్నట. పల్లెమనిషినట. నా ప్రేమ చాదస్తమట. అనాదినుంచి వున్న ఆకాశంలాగా కాలం పాతదైనా కొత్తదైనా ప్రేమ ఒక్కటేకదా బాబూ? ప్రేమలో ఫేషనేమిటో నాకు తెలియదు. కృత్రిమత్వం వదిలేసి ఓ గుండె మరో గుండెను పలకరిస్తే తప్పేంటో నాకర్థంకాదు. ఈ నా అర్థంకానితనమే మీరు పిచ్చనుకుంటే.. ఈ పిచ్చి నాకు జన్మజన్మలకూ పట్టాలని కోరుకుంటాను''

డాక్టర్ అప్రతిభుడై చూశాకు ఆమెవంక

ఆమె అనలైజేషన్ ఒక సైకియాట్రిస్ట్‌గా ఆయనకర్థమైంది. ఆమె పరిపూర్ణ ఆరోగ్యవంతురాలని ఇట్టే గ్రహించాడు. ప్రేమరాహిత్యం... ఏమీ తోచని ఒంటరితనం ఆమె బొమ్మతో మాట్లాడుకునేలా చేశాయని ఆయనకి అన్పించింది.

''అభిరామ్‌ని పిలిచి చెప్పాడు. ''ఆమె మెంటల్ కండిషన్ పర్‌ఫెక్ట్‌గా వుంది. మీలో ఎవరో ఒకరు ఎప్పుడూ ఆమెను అటెండ్ అవుతూ ఆమెలోని ఒంటరితనపు ఫీలింగ్స్‌ని పోగొట్టాలి. మీ అభిమానమే ఆమెకు మందు. అఫ్‌కోర్స్ మీరూ డాక్టరే! మీకు పెద్దగా చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు''

కన్సల్టింగ్ రూమ్ బయటకొచ్చారు ముగ్గురూ.

''మనం సరిగ్గా చూడ్డంలేదని ఆ డాక్టర్‌కి చెప్పినట్టుంది మీ అమ్మ. తిన్నంత తిండి... వున్నంత ఇల్లు. ఏం కావాలిట

కోరిక

ఏమోయ్... శ్రీమతీ... ఎప్పట్నించో ఎక్కువ అద్దె ఉన్న ఇంట్లోకి వెళతామంటున్నావ్... నీ కోరిక ఇన్నాళ్లకి తీరబోతోంది'' అన్నాడు.

రామారావు ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతూనే. ''అబ్బ మీరెంత మంచివాళ్లండి... ఇన్నాళ్లకి నా కోరిక తీర్చబోతున్నారు''... ఇంతకీ ఇల్లు ఏ సెంటర్‌లో తీసుకున్నారండి''

''ఈ ఇల్లేనే పిచ్చిమొహమా ఓనర్ అద్దె పెంచాడు.''

—కవితావర్ష (గుంటూరు)

ఇంకా తెలవదా! ఆల్జీమర్స్ ఉన్నవిడ్ని ఇంట్లో పె ట్టుకు వుండాలా? ఇక మనకు కుదరేం కాదు! హేట్ విత్ దిస్ స్టుపిడ్ ఓల్డ్ వుమన్"

కౌసల్యమ్మ వింటోందని తెలిసినా లెక్క పెట్టకుండా అనేసింది అలేఖ్య.

"అమ్మా... నువ్విలా మమ్మల్ని వేధించ డం బాగా లేదు. నీతో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పాలంటే ఇక నేను డాక్టర్ వృత్తే మానెయ్యాలి. పోనీ వృద్ధాశ్రమంలో చెప్పు... తిండికి, బట్టకు లోటు రానివ్వకుండా డబ్బు పంపిస్తాను" అభిరామ్ అడుగుతున్నాడు.

"నాన్నమ్మా" ఎవరో తన్నలా పిలిచినట్టు నిపించి హాస్పిటల్ గేటు దాటబోతున్న కౌసల్యమ్మ ఆగి వెనక్కి చూసింది.

సుడిగాలిలా వచ్చి కౌసల్యమ్మ కాళ్లకు చుట్టుకుపోయాడో ఏడెనిమిదేళ్ల కుర్రాడు.

వెనకే ఓ నర్స్ "తేజా... ఆగు..." అంటూ హడావుడిగా పరుగెట్టుకొచ్చి వాడి రెక్క పుచ్చుకు లాగింది.

కౌసల్యమ్మ ఆమెను వారించి ప్రేమగా వాడి తల నిమిరింది. ఆమె చర్య గమనించి నర్స్ చెప్పింది. "రెండేళ్ల క్రితం తల్లిపోయిం ది. తండ్రి మరో పెళ్లి చేసుకుని దుబాయ్ వెళ్లిపోయాడు. వీడికి తాతలేడు. నానమ్మ ఒక్కతే. కంటికి రెప్పలా సాకింది. పాపం ఆవిడ వారం క్రితం పోయారు. తట్టుకోలేక పోయాడు. మెంటల్ షాక్ వచ్చింది. ఆ వయసువారినెవరిని చూసినా నానమ్మా అంటూ వెంటపడి వెళ్లిపోతాడు. అన్నం నీళ్లూ మానేసి నానమ్మ కావాలని గోల. తండ్రి దుబాయ్ నుంచి వచ్చి వీడ్నిక్కడ అడ్మిట్ చేసి వెళ్లాడు"

"పోనీ... ఎవరో తీసుకెళ్లొచ్చుగా" కౌసల్యమ్మ జాలిగా అంది.

నర్స్ పెదవి విరిచింది. "ఫ్రీ పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. అయినా వాడి పెద్ద ఖరీదు ఓ కష్టపడ్డంటే ప్రేమలేదు. లేదా షాక్‌నుంచి తేరుకున్నాకైనా తీసుకెళ్తాడన్న ఆశలేదు. ఇక్కడే ఎక్కడైనా బోర్డింగ్ స్కూల్లో చేర్పించమని డాక్టర్ని రిక్వెస్ట్ చేసి వెళ్లాడు. కావలసినంత డబ్బుమాత్రం పం పుతాడు. ఏదో కొంతలో కొంత నయం"

కౌసల్యమ్మ వంగి తేజాను ఎత్తుకుంది. ఆమె మెడచుట్టూ చేతులు మెలివేసి హృద యానికి హత్తుకుపోయి అన్నాడు. "నాన్న మ్మా అందరూ నువ్వు దేవుడి దగ్గరకు వెళ్లావని చెప్తున్నారు. నాకంటే దేవుడిష్టమా నీకు? ఇక వెళ్లకు నాన్నమ్మా. నా దగ్గరే వుండిపో"

"వీడు... వీడు తనక్కావలసినవాడు. ఎవరి కళ్లలో నీళ్లు వాళ్లే తుడుచుకుంటే మనిషికి మనిషికి మధ్య బాంధవ్యమెక్కడుం టుంది? మరో చేయి ఆ కన్నీళ్లను తుడిచిన ప్పుడే ఆ ఇద్దరి మధ్యా బంధం ఏర్పడేది. వీడికిప్పుడు నానమ్మ కావాలి. నాకో మనమ డు కావాలి. తప్పదు. తనిక్కడ వుండిపోవా లి. వుండి తీరాలి... ఎలా? తనేం చేయాలి?– "

కౌసల్యమ్మ ఓ నిమిషంపాటు దీర్ఘంగా ఆలోచించింది. చివుక్కున తలెత్తింది. తేజా చేతికి తనిచ్చిన ప్లాస్టిక్ బొమ్మని లాగి ఏదో పనిమీద అటు వెళ్తున్న ఓ డాక్టర్‌కేసి బలంగా విసిరింది.

డాక్టర్ తేజాను దింపి వంగి ఓ రాయి

అందుకుంది. వెర్రిగా నవ్వుతగా డాక్టర్‌కేసి మళ్లీ విసరబోయింది.

పరుగున వచ్చారు ఇద్దరు మేల్ నర్సులు

కౌసల్యమ్మ పెడరెక్కలు విరిచి పట్టుకున్నారు.

కంగారుగా దగ్గరకొచ్చిన అభిరామ్‌తో అంది కౌసల్యమ్మ "నా తలకొరివి పెట్టడానికి నువ్వక్కర్లేదురా. అదుగో నా మనవడు. నిశ్చింతగా వెళ్లిపో. వెళ్లిపోయి నీ పనులు చూసుకో."

కౌసల్యమ్మ నవ్వింది. కళ్లలో నీళ్ల ధారలు కట్టేలా.

"నే చెప్పలా అభీ! మీ అమ్మకు పిచ్చెక్కింది" అలేఖ్య తన అంచనా తప్పదన్నట్టు గర్వంగా చూసింది భర్తవంక.

అవునన్నట్టు తలూపాడు కౌసల్యమ్మ పిచ్చికి మరో పేరు ప్రేమని ఎన్నటికీ తెలుసుకోలేని అభిరామ్.